

сгъстенъ го дърпаха . . . И ето че завърнатъ
на мястото си пакъ, и гордъ и бледъ, извърнатъ
къмъ тяхъ, Войводата подзе съ треперящъ гласъ:

„Не пускате ме вий? Добре! Ала тогазъ
и туй шо ази ви предлагахъ приемете.
Не искамъ азъ на рѣчь — на подписъ! Подпишете — 12
вий вяра дайте ми и ази да ви дамъ!
Решавайте. Едно желая азъ да знамъ:
Дали ний все ще си играемъ на о्रेसи,
или —“

Но тука се, бръзъ, запѣхтянъ, намеси
Сокола, тъкмо шо пристигналъ, и едва
тамъ на Войводата последните слова
дочулъ, но не разбралъ зашо туй всичко става.
Отъ изненадата на тази му поява,
вмигъ всичко се смълча.

„И азъ да кажа речъ,
потрайте! Вести ви азъ нося отдалечъ ✓
яхъ чуйте по-напредъ, че може би ще трябва . . .
И не на думите — че мойта речъ е слаба! — 16
Такова . . . Тъкмо азъ сега отъ Цариградъ 16 LQ
се връщамъ . . . Счепка ме, на Галата, Мурадъ
Ефенди — цялъ се день отпосле съ мене влачи, 13
и казва: видялъ съмъ добро отъ васъ, иначе
предъ тебъ дори не бихъ отворилъ и уста —
това шо правите на право въ пропастьта
ви влачи . . . Видялъ съмъ доброто ви, желая
доброто ви, и туй което ази зная
да знаехте, не би тъй вирнали глава.
Кога во Каменградъ си идешъ, ти това
имъ кѣжи: Све то знай Мурадъ како се прави
по вазъ и за това градотъ ви ~~той~~ остави. III ONB
Не зарадъ себе си, за вази бе го страхъ. —
Азъ, каже, леботъ ви съмъ ялъ, добро видяхъ —